Prima instanţa, judecătorul Alexandra Smolnițchi
Dosarul nr. 1r-650/26 Judecătoria Căușeni, sediul Ștefan Vodă
Nr. electronic 1-26047068-02-1r-29052026

D E C I Z I E

3 noiembrie 2026 mun. Chişinău

Colegiul penal al Curţii de Apel Centru, în componenţa:
Preşedintele şedinţei de judecată, judecător Igor Chiroșca
Judecătorii Adrian Clevada
Andrei Mocanu

a judecat, în ordine de recurs, recursul apărătorului Eugeniu Cotovici în numele și interesele inculpatului Pascal Vadim, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 8 mai 2026, adoptată în cauza penală privind condamnarea lui

Pascal Vadim ***,** IDNP *****, *****

de comiterea infracţiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) din Codul penal, conducerea mijlocului de transport de către o persoană care are o concentraţie de vapori de alcool în aerul expirat care depăşeşte 0,35 mg/l, acţiune săvârşită de către o persoană în privinţa căreia a fost anulat dreptul de a conduce mijloace de transport.

Termenul de examinare a cauzei în instanța de recurs, de la 29 mai 2026-3 noiembrie 2026.

Procedura de înștiințare a părților a fost executată.

Asupra recursului, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentinţa Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 8 mai 2026, Pascal Vadim *****, IDNP *****, a fost recunoscut vinovat de săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) din Codul penal şi i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani şi 6 (şase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.
2. Termenul de executare al pedepsei sub formă de închisoare, aplicată lui Vadim Pascal prin sentinţă, urmînd a fi calculat din momentul definitivării sentinţei.

3. În scopul asigurării executării pedepsei cu închisoarea, măsura preventivă sub formă de arest preventiv prelungită în privinţa lui Vadim Pascal prin încheierea Judecătoriei Căuşeni, sediul Ştefan Vodă din 8 aprilie 2026 s-a menţinut până la rămânerea definitivă a sentinţei. Arestul preventiv urmează să fie executat în Penitenciarul nr. 13 - Chişinău.
4. În conformitate cu prevederile art. 88 alin. (3) din Codul penal, termenul aflării inculpatului în stare de reţinere şi arest, din data de 14 martie 2026, ora 14 şi 40 minute şi până la 8 mai 2026, iar ulterior până la data definitivării sentinţei, urmînd să se includă în termenul închisorii.
5. Mijloacele materiale de probă urmînd a fi păstrate în continuare la dosar atâta timp cât se va păstra dosarul.
6. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că la data de 14 martie 2026, aproximativ la ora 14:00, Vadim Pascal, conştientizând că a consumat alcool şi, respectiv, se află în stare de ebrietate alcoolică, acţionând în mod intenţionat, dându-şi seama de caracterul prejudiciabil al acţiunilor sale, prevăzând urmările lor şi cunoscând cu certitudine că acţionează cu încălcarea prevederilor pct. 14 lit. a) şi pct. 10 subpct. (2) lit. a) din Regulamentul circulaţiei rutiere, fiindu-i anulat dreptul de a conduce mijloace de transport prin sentinţa Judecătoriei Căuşeni, sediul Ştefan Vodă din 8 noiembrie 2022, a urcat la volanul automobilului de model „Vaz 2121”, cu numărul de înmatriculare „*****” şi deplasându-se pe una din străzile satului *****, raionul Ştefan Vodă, a fost stopat de către angajaţii Inspectoratului de Poliţie Ştefan Vodă, Gherghe Corciu şi Dumitru Talmazan, aflaţi în misiune de serviciu pentru combaterea infracţiunilor/contravenţiilor şi menţinerea ordinii de drept. Fiind suspectat pe temeiuri rezonabile de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, angajaţii Inspectoratului de Poliţie Ştefan Vodă i-au propus conducătorului mijlocului de transport Vadim Pascal să fie supus testării alcoolscopice în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii ei, iar în urma testării cu ajutorul mijlocului tehnic-ştiinţific de constatare a stării de ebrietate de model „Drager”, a fost stabilită concentraţia vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,83 mg/l.
7. Astfel, prin acţiunile sale intenţionate, Vadim Pascal a comis infracţiunea prevăzută de art. 264^1 alin. (5) din Codul penal, adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care are o concentraţie de vapori de alcool în aerul expirat ce depăşeşte 0,35 mg/l, acţiune săvârşită de către o persoană în privinţa căreia a fost anulat dreptul de a conduce mijloace de transport.
8. Subsecvent, în cadrul şedinţei de judecată preliminare din 17 aprilie 2026, până la începerea cercetării judecătoreşti, inculpatul Vadim Pascal a declarat personal, printr-un înscris autentic că îşi recunoaşte vina, recunoaşte în totalitate faptele indicate în rechizitoriu şi nu cere administrarea de noi probe. A susţinut

că solicită examinarea cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală pe care le recunoaşte si asupra cărora nu are obiecţii (f. d. 113).

9. Nefiind de acord cu sentința, apărătorul Eugeniu Cotovici în numele și interesele inculpatului Pascal Vadim a declarat recurs prin care a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței în partea individualizării executării pedepsei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpatului să îi fie numită pedeapsă prin prisma art. 90 și 90^1 din Codul penal.
10. În motivarea recursului s-a invocat că pînă la începerea cercetării judecătoreşti, condamnatul cu susţinerea apărătorului, au solicitat examinarea cauzei penale în procedura recunoaşterei probelor administrate în faza de urmărire penale, recunoscînd integral vina, acţiunile indicate în rechizitoriu şi probele administrate, fără a solicita examinarea probelor suplimentare, respectiv apărarea nu invocă careva obiecţii asupra calificării acţiunilor condamnatului şi recunoașterea acestuia culpabil în comiterea infracţiunii încriminate, dar considerăm că aplicarea pedepsei închisorii cu executare reală, este o pedeapsă prea aspră din următoarele circumstanţe, Pascal Vadim, conform circumstanţelor constatate în cadrul urmăririi penale şi a cercetării judecătoreşti, este învinuit de comiterea unei infracţiuni mai puţin grave. Conform sentinţei instanţa de fond a statutat lipsa circumstanţelor agravante. Fiind identificat ca o persoană caracterizată pozitiv la locul de trai, căsătorit, avînd la întreţinere un copil minor, cu antecedente penale stinse.
11. Conform art. 61 alin. (1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor ce au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnatului cât şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.
12. Conform art. 75 alin. (1) din Codul penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârşirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia. In conformitate cu alineatul (2), în cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracţiunea săvârşită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepţional şi se aplică atunci când gravitatea infracţiunii şi personalitatea infractorului fac

necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă şi nu şi-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârşirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepţional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanţa de judecată.

13. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului Penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială. Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracţiunii săvârşite. Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârşire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce. Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracţiunii săvârşite, se stabileşte având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situaţia materială, familială sau socială, prezenţa sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârşirea infracţiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.
14. În viziunea apărării, conform prevederilor art.111 Cod penal, odată cu stingerea antecedentelor penale persoanei nu-i mai poate fi invocată condamnarea anterioară ca o circumstanţă negativă.
15. Partea apărării în cadrul dezbaterilor a pledat pentru suspendarea condiţionată a executării pedepsei închisorii, solicitate de partea acuzării, conform prevederilor art.90 Cod penal, pe un termen de probă, la discreţia instanţei, cu posibilitatea aplicării unei sau mai multor obligaţii conform prevederilor al.(6), aceluiaşi articol, care ar fi o decizie echitabilă ce ar asigura atît atingerea scopului legii penale, cît şi ar da posibilitatea condamnatului, în perioada de probă aplicată, fără privarea sa de libertate, să dea dovadă societăţii de responsabilitate, iar în altă opinie, avînd în vedere faptul că la momentul înaintării recursului, inculpatul deja de 2 luni se află în stare de reţinere şi arest, şi efectiv se v-a afla în continuare pînă la momentul pronunţării deciziei de recurs, apărătorul consideră oportună evaluarea posibilităţii suspendării parţiale a pedepsei, conform prevederilor art. 90^1 din Codul penal.
16. Colegiul penal, examinând materialele cauzei penale, conchide că recursul apărătorului Eugeniu Cotovici în numele și interesele inculpatului Pascal Vadim este nefondat şi pasibil de a fi respins, sentinţa sus-indicată urmînd a fi menținută din următoarele considerente.

17. Conform art. 447 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezenţa părţilor la proces. Instanţa de recurs fixează data examinării şi dispune să se comunice părţilor la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinţei.
18. Conform art. 448 din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanţa verifică legalitatea şi temeinicia hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanţa de recurs. Instanţa de recurs este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.
19. Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.
20. Iar, conform art. 385 din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată soluţionează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: dacă a avut loc fapta de săvîrşirea căreia este învinuit inculpatul; dacă această faptă a fost săvîrşită de inculpat; dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; dacă inculpatul este vinovat de săvîrşirea acestei infracţiuni; dacă inculpatul trebuie să fie pedepsit pentru infracţiunea săvîrşită; dacă există circumstanţe care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului şi care anume; ce măsură de pedeapsă urmează să fie stabilită inculpatului, luînd în considerare şi recomandările serviciului de resocializare, dacă o asemenea anchetă a fost efectuată; dacă măsura de pedeapsă stabilită inculpatului trebuie să fie executată de inculpat sau nu; tipul penitenciarului în care urmează să execute pedeapsa închisorii; dacă trebuie admisă acţiunea civilă, în folosul cui şi în ce sumă; dacă trebuie reparată paguba materială atunci cînd nu a fost intentată acţiunea civilă; dacă urmează să fie ridicat sechestrul asupra bunurilor; ce trebuie să se facă cu corpurile delicte; cine şi în ce proporţie trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare; dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privinţa inculpatului; dacă în privinţa inculpatului recunoscut vinovat de comiterea infracţiunii urmează să fie aplicat tratament medical forţat de alcoolism sau narcomanie. Dacă inculpatul este învinuit de săvîrşirea mai multor infracţiuni, instanţa soluţionează chestiunile arătate în alin.(1) pct.1)-13) pentru fiecare infracţiune în parte. Dacă de săvîrşirea infracţiunii sînt învinuiţi mai mulţi inculpaţi, instanţa soluţionează chestiunile prevăzute în alin.(1) referitor la fiecare inculpat în parte. Dacă, în cursul urmăririi penale sau judecării cauzei, s-au constatat încălcări care au afectat grav drepturile

inculpatului ce derivă din calitatea procesuală a inculpatului, instanţa examinează posibilitatea reducerii pedepsei inculpatului drept compensare pentru aceste încălcări. În cazul constatării încălcării drepturilor privind condiţiile de detenţie, garantate de art.3 din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, conform jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, reducerea pedepsei se va calcula în felul următor: două zile de închisoare pentru o zi de arest preventiv. În cazul în care condamnatul s-a aflat în arest preventiv, în condiţiile specificate la alin.(5), nu mai puţin de 3 luni pînă la numirea cauzei spre judecare, la stabilirea, în calitate de pedeapsă principală, a muncii neremunerate în folosul comunităţii, a amenzii sau a privării de dreptul de a ocupa anumite funcţii sau de a exercita o anumită activitate, acesta este liberat de executarea pedepsei de către instanţa de judecată.

21. În această ordine de idei, Colegiul penal raportând materialele cauzei la prevederile legale indicate supra stabilește că prima instanță a ținut cont de normele indicate mai sus și a pronunțat o soluție întemeiată și motivată.
22. Colegiul penal reține că sentința a fost contestată cu recursul de către apărătorul inculpatului, doar în partea individualizării executării pedepsei, astfel, ținînd cont de faptul că nici unul din participanții la proces nu au înaintat careva obiecții vis-a-vis de învinuirea constatată în acțiunile inculpatului, instanța de recurs va examina prezenta cauză în limitele solicitărilor recurentului.
23. Astfel, sub aspectul proporționării pedepsei aplicate inculpatului şi pentru o corectă individualizare a acesteia raportat la toate criteriile prevăzute de art. 75 din Codul penal, urmează a se reține elementele ce ţin materialitatea faptei în sine, cât şi de datele referitoare la persoana inculpatului.
24. Conform prevederilor art. 61 alin.(1) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Iar, potrivit alin.(2) al aceleiaşi dispoziţii legale, pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.
25. Potrivit art. 75 alin. (1) din Codul penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori

agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia. Iar potrivit alin.(2) al aceleiaşi dispoziţii legale o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

26. Astfel, Colegiul, la individualizarea, stabilirea categoriei şi termenului pedepsei inculpatului, ţine cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 din Codul penal şi anume de gravitatea infracţiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viaţă ale familiei acestuia precum şi scopul pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului.
27. Mai mult, urmează a fi reţinut că din dispoziţiile art. 75 alin.(1) din Codul penal, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată.
28. Ca urmare, pedeapsa penală este echitabilă şi atunci cînd este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiunii atât de către condamnat, precum şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.
29. Legalitatea pedepsei impune instanţei obligaţia de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii Generale a Codului penal al RM.
30. Iar, individualizarea pedepsei constă în obligaţia instanţei de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale.
31. După această clarificare, instanţa accentuează că pedeapsa aplicată inculpaţilor trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului Penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.
32. Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracţiunii săvârşite. Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.
33. Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracţiunii săvîrşite, se stabileşte avînd în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de

dezvoltare psihică, situaţia materială, familială sau socială, prezenţa sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului pînă sau după săvârșirea infracţiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

34. Pedeapsa şi modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în aşa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârşirii unor fapte similare.
35. În continuare instanța de recurs indică că conform prevederilor art. 16 din Codul penal, infracțiunea pentru care a fost condamnat inculpatul face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave.
36. Subsecvent, Colegiul indică că în sarcina inculpatului careva circumstanțe atenuate nu au fost reținute.
37. Conform art. 77 din Codul penal, instanța nu reține carava circumstanța agravante în sarcina inculpatului.
38. Instanța de recurs menționează că la momentul comiterii infracţiunii, art. 264^1 alin. (5) din Codul penal, prevedea în calitate de sancțiune, pedeapsa cu amendă de la 2500 la 3000 de unităţi convenţionale sau cu închisoare de la 2 la 5 ani.
39. Totodată, recunoaşterea vinovăţiei constituie o condiţie care face aplicabile prevederile art. 80^1 alin. (2) din Codul penal, potrivit căruia în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu pentru infracţiunile prevăzute la art. 181^1-182, 239-240, 242^1, 242^2, 256, art. 264 alin. (2), (4), (6), art. 264^1, 324-335^1, 370 şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.
40. Astfel, raportînd prevederile legale nominalizate supra la materialele cauzei Colegiul, avînd în vedere faptul recunoaşterii integrale a vinovăţiei de către inculpat și judecarea cauzei în conformitate cu prevederile art. 364^1 din Codul de procedură penală și aplicând prevederile art. 80^1 alin. (2) din Codul penal, stabilirea pedepsei va avea loc ținându-se cont de noile limite, în cazul amenzii pedeapsa minimă este de 2500 unităţi convenţionale, iar pedeapsa maximă de 2250 unităţi convenţionale, iar în cazul închisorii pedeapsa minimă este de 2 ani iar pedeapsa maximă este de 3 ani şi 9 luni.
41. Prin urmare, în opinia Colegiului penal pedeapsa numită de prima instanță este legală și întemeiată, proporțională faptei comise de inculpat, în speță lipsind premise de a considera că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă prin neexecutarea efectivă a pedepsei cu închisoarea, or această concluzie rezultă expres din materialele cauzei și anume, lucrările cauzei denotă că inculpatul Vadim Pascal nu este la prima sa abatere penală, astfel, prin sentinţa Judecătoriei Căuşeni, sediul Ştefan Vodă din 8 noiembrie 2022 inculpatul

Vadim Pascal a fost condamnat pentru infracţiunea prevăzută de art. 264[1] alin. (1) şi art. 264[1] alin. (3), fiindu-i stabilită o pedeapsă pentru concurs de infracţiuni sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii în mărime de 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport (f. d. 36-39). Inculpatul a mai fost cercetat penal de mai multe ori în anul 2009, 2010 şi în anul 2019 în legătură cu infracţiuni de furt agravat şi răpire a mijlocului de transport, însă toate procesele au fost încetate în legătură cu împăcarea părţilor (f. d. 42-47). Totodată, inculpatul Vadim Pascal a comis peste 20 de contravenții în ultimii 3 ani, majoritatea în domeniul circulaţiei rutiere (f. d. 48).

42. Relevant este și faptul că potrivit caracteristicii eliberate de Primăria satului Crocmaz, raionul Ştefan Vodă, Vadim Pascal este căsătorit şi împreună cu soţia cresc şi educă un copil minor, nu este angajat în câmpul muncii, dar periodic pleacă la lucru peste hotarele Republicii Moldova. Cu vecinii se află în relaţii bune (f. d. 31). Inculpatul nu se află la evidenţa medicului psihiatru şi narcolog (f. d. 50, 51).
43. Astfel, avînd în vedere circumstanțele reale și personale ale inculpatului Colegiul penal consideră că doar prin aplicarea faţă de inculpat a pedepsei cu închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, va fi atins scopul pedepsei de corectarea a inculpatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea sa, cât şi a altor persoane, or pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât de către condamnat, precum, şi de alte persoane. Ori, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.
44. Colegiul nu va reține nici alegațiile apărătorului în partea în care a invocat prezența circumstanțelor atenuante și anume recunoașterea vinei, care nu ar fi fost luată în calcul la individualizarea pedepsei inculpaților, or faptul că inculpatul la examinarea cauzei a recunoscut vina și a solicitat ca examinarea cauzei să aibă loc în procedură simplificată a fost apreciat de instanța de fond, în privința inculpatului fiind numită o pedeapsă prin prisma art. 80[1] din Codul penal, prin urmare, instanța de recurs nu poate oferi acestei circumstanțe de fapt (recunoașterea vinovăției) o valență dublă, motiv din care Colegiul consideră că pedeapsa numită de prima instanță este legală întemeiată și proporțională faptelor comise de inculpați.

45. Colegiul menționează că inculpatul nu întrunește condițiile normelor materiale, art. 90 și art. 90^1 din Codul penal, or, inculpatul a fost condamnat anterior pentru conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, iar pedeapsa penală stabilită, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii, nu şi-a atins scopul îndreptat asupra corectării persoanei de vreme ce Vadim Pascal a persistat în continuarea activităților criminale, mai mult, activitatea infracțională/prejudiciabilă a inculpatului poartă un caracter continuu, inculpatul manifestînd o atitudinea absolut neglijentă şi lipsită de respect faţă de normele legale şi faţă de autorităţile statului, ceea ce este un element semnificativ în evaluarea gradului de pericol social al faptei şi al persoanei inculpatului, or, deși inculpatul nu mai are niciun drept de a conduce mijloace de transport începând cu anul 2021, din acel moment ultimul a condus nestingherit mijloace de transport, săvârşind mai multe fapte contravenţionale în domeniul securităţii rutiere, încălcarea regulilor de exploatare a vehiculelor, depăşirea limitei de viteză, oprire interzisă, conducerea mijlocului de transport fără centură etc., circumstanțe care fiind cumulate indică că corectarea și reeducarea inculpatului, înlăturarea pericolelor sociale la care acesta este predispus să le comită, la această etapă este posibilă doar prin executarea efectivă a pedepsei cu închisoarea cu izolarea acestuia de societate.
46. Colegiul consideră că pedeapsa numită de prima instanță este legală întemeiată și proporțională faptelor comise de inculpat.
47. Colegiul penal stabilește că sentinţa este legală şi întemeiată, iar recursul este nefondat şi pasibil de a fi respins.
48. Conducându-se de art. 449 alin. (1) pct. 1 lit. a), 450 din Codul de procedură penală, Colegiul penal, -

D E C I D E :

Se respinge ca nefondat recursul apărătorului Eugeniu Cotovici în numele și interesele inculpatului Pascal Vadim declarat împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 8 mai 2026.

Se menţine această sentinţă fără modificări.

Termenul executării pedepsei inculpatului Pascal Vadim ***** de calculat din 3 noiembrie 2026, cu includerea în acest termen a duratei aflării inculpatului în stare de arest de la 14 martie 2026, ora 14 și 40 minute pînă la 3 noiembrie 2026.

Decizia este irevocabilă.

Preşedintele şedinţei, judecătorul: Igor Chiroșca

Judecătorii: Adrian Clevada

Andrei Mocanu